Dosarul nr. 3-2074/2025
2-25118262-12-3-19082025

H O T Ă R Â R E
În nume Legii

22 iulie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecător Irina Maxim
Grefier Cristina Cibotari

examinând în ședință de judecată publică, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Gociu Vasile împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, terț executorul judecătoresc Guțu Svetlana cu privire la anularea răspunsului și obligarea reexaminării plângerii,-

a c o n s t a t a t :

Argumentele reclamantului :

1. La data de 19 august 2025 Gociu Vasile a sesizat Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, cu o acțiune în contencios administrativ împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal (în continuare CNPDCP), terț executorul judecătoresc Guțu Svetlana, prin care a solicitat: anularea actelor administrative nr. 02/I-06/G-1988/25/1767 din 29 mai 2025 şi nr. 04-14/2211 din 17 iulie 2025, precum şi obligarea CNPDCP să examineze plângerea depusă de către reclamant cu emiterea unei decizii în acest sens.
2. În motivarea acțiunii a indicat că la data de 14 martie 2025 a aflat de la IP „Cadastrul bunurilor imobile” despre faptul că la data de 24 decembrie 2024 operatorul executor judecătoresc Guțu Svetlana, i-a accesat şi prelucrat datele sale cu caracter personal cu privire la bunul său imobil, care nu este şi niciodată nu a fost parte a vreunei proceduri de executare.
3. A relevat că la 05 mai 2025 a depus plângerea nr. G-1988/25 privind accesarea şi prelucrarea ilegală a datelor sale cu caracter personal fără consimțământul său.
4. A comunicat că prin răspunsul nr. 02/1-06/G-1988/25/1767 din 29 mai 2025, pârâtul a refuzat să inițieze vreun control, invocând tranzacţia de împăcare din 10 martie 2025, care viza o altă încălcare comisă de către operator cu aproximativ 8 luni în urmă.
5. A relevat că refuzul pârâtului este ilegal, deoarece tranzacția s-a referit la o altă încălcare din 02 mai 2024 și nu poate înlătura obligația Centrului de a investiga o încălcare distinctă.

6. A argumentat despre obligația CNPDCP de a examina orice plângere privind prelucrări ilegale, conform art. 27 alin. (1) din Legea nr. 133/2011 privind protecţia datelor cu caracter personal (în vigoare la data faptei).

Obiecțiile autorității pîrîte:

7. Prin referința depusă, CNPDCP a solicitat respingerea integrală a acțiunii ca neîntemeiată (f.d. 37-39).
8. În acest sens a relevat că prin înscrisurile înregistrate cu nr. G-1988/25 din 05 mai 2025, cererea nr. 2075 din 08 mai 2025 şi completările nr. 2174 din 14 mai 2025, Gociu Vasile a invocat pretinse prelucrări neconforme ale datelor cu caracter personal ce îl vizează, de către executorul judecătoresc Guțu Svetlana.
9. A menționat că urmare a examinării materialelor vizate, la 29 mai 2025, CNPDCP a emis răspunsul nr. 02/1-06/G-1988/25/1767, prin care i-a comunicat că între Gociu Vasile și executorul judecătoresc Guțu Svetlana a fost semnată o tranzacție de împăcare din 10 martie 2025. Potrivit acestui act, părțile au declarat că nu au pretenții unul față de altul pe viitor, după semnarea tranzacției.
10. A subliniat că în acest caz nu a avut temei de a iniția un control pentru încălcarea prelucrării datelor cu caracter personal. Or, accesarea invocată a avut loc la 24 decembrie 2024, înainte de procedurea de control intentată de către CNPDCP în baza plângerii nr. G-1988/25 05 mai 2025, care s-a finalizat cu încheierea tranzacției de împăcare din 10 martie 2025. În timp ce potrivit răspunsului înregistrat cu 074P-8051/24 din 22 iulie 2025 din partea operatorului, accesarea vizată a avut loc la data de 24 decembrie 2024.
11. În susținerea refuzului, Centrul a invocat inclusiv art. 207 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ și art. 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă, atribuind tranzacției efecte care ar împiedica examinarea unei noi plângeri privind același diferend.

Obiecțiile terțului

12. Executorul judecătoresc Guțu Svetlana, atrasă în proces în calitate de terț prin încheierea din 03 octombrie 2025, a depus referință prin care a solicitat respingerea acțiunii (f.d. 32).
13. Terțul a susținut că anterior între părți a avut loc o dispută care a fost soluționată conform tranzacție de împăcare, fiindu-i achitat reclamantului un prejudiciu moral de 6000 lei, fapt care în opinia sa este ilegal, dar a avut loc pentru a evita astfel de litigii în viitor.
14. A notat că această tranzacție are puterea lucrului judecat, după semnarea acesteia executorul nu a mai accesat datele petiționarului, prin urmare nu poate fi examinată o astfel de încălcare.
15. În acest context, a declarat că susține poziția CNPDCP și consideră acțiunile reclamantului de rea-credință, care au drept scop obținerea mijloacelor personale.

APRECIEREA INSTANȚEI DE JUDECATĂ

16. Audiind participanții la proces, studiind înscrisurile anexate la actele cauzei, precum și raportând circumstanțele de fapt și de drept invocate de părți la prevederile legale în domeniu, instanța de judecată apreciază cererea de chemare în judecată ca fiind admisibilă, necesar a fi admisă parțial, din următoarele considerente:

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

17. Art. 10 alin. (1) din Codul administrativ:
„Actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.”

18. Art. 120 alin.(1) din Codul administrativ:
”(1) Un act administrativ individual emis sau confirmat în scris trebuie să cuprindă: a) numele/denumirea autorităţii publice care a emis actul administrativ; b) numele colaboratorului autorităţii publice care a emis actul administrativ; c) numele destinatarului actului administrativ; d) data la care a fost emis actul administrativ; e) decizia luată (partea dispozitivă a actului administrativ); f) motivarea deciziei luate, inclusiv indicarea actelor normative pentru a căror punere în aplicare se emite actul administrativ; g) decizia cu privire la cheltuieli; h) informaţia cu privire la exercitarea căilor de atac; i) semnătura olografă/electronică a persoanei din cadrul autorităţii publice care a emis actul administrativ sau, după caz, semnătura electronica a autorităţii care a emis actul administrativ.”

19. Art. 31 din Codul administrativ:
”Actele administrative individuale şi operaţiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.”

20. Art. 20 din Codul administrativ:
„Dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.”

21. Art. 39 din Codul administrativ:
„Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.”

22. Art. 165 Cod administrativ prevede :
”(1) Cererea prealabilă se depune în termen de 30 de zile de la comunicarea sau notificarea actului administrativ individual ori a respingerii petiţiei. Daca autoritatea publică nu soluţionează cererea în termenul prevăzut de prezentul cod, cererea prealabilă poate fi depusă în decursul unui an de la expirarea termenului. (2) Dacă informaţia cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conţine în actul administrativ individual sau este indicată incorect, cererea prealabilă poate fi depusă în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ ori a respingerii petiţiei. (3) Nulitatea unui act administrativ individual poate fi invocată şi fără obligaţia de a respecta un termen.”

23. Art. 208 alin. (1) și (3) Cod administrativ prevede:
”(1) Pînă la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege. (...) (3) Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acţiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.”

24. Art. 189 alin. (1) Cod administrativ:
„Orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.”

25. Art. 209 alin. (1)-(2) Cod administrativ prevede:
”(1) Acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluţionarea în termen se aplică corespunzător. (2) Dacă informaţia cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conţine în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acţiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.”

26. Art. 191 alin. (1) Cod administrativ:
„Cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ.”

27. Art. 206 alin. (1) Cod administrativ:
„O acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).”

28. Art. 219 alin. (1) Cod administrativ:
„Instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.”

29. Art. 225 alin. (1) și (2) Cod administrativ:
„(1) Instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. (2) Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.”

30. Art. 137 alin. (1) Cod administrativ:
”În exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.”

31. Art. 16 din Cod administrativ:
”(1) Dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. (2) Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.”

32. Art. 29 din Cod administrativ:
”(1) Orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității. (2) O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. (3) Măsura întreprinsă de

autoritățile publice este una rezonabilă dacă ingerința produsă prin ea nu este disproporțională în raport cu scopul urmărit."

33. Art. 1 al Legii nr. 133 din 08.07.2011 privind protecţia datelor cu caracter personal:
„Scopul prezentei legi este asigurarea protecţiei drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale persoanei fizice în ceea ce priveşte prelucrarea datelor cu caracter personal, în special a dreptului la inviolabilitatea vieții intime, familiale și private."

34. Art. 4 alin. (1) lit. a) și c) din Legea nr. 133 din 08.07.2011 cu privire la protecția datelor cu caracter personal :
„Datele cu caracter personal care fac obiectul prelucrării trebuie să fie: a) prelucrate în mod corect şi conform prevederilor legii; c) adecvate, pertinente şi neexcesive în ceea ce priveşte scopul pentru care sînt colectate şi/sau prelucrate ulterior."

35. Art. 5 alin. (5) din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal:
„Consimțământul subiectului datelor cu caracter personal nu este cerut în cazurile în care prelucrarea este necesară pentru: a) executarea unui contract la care subiectul datelor cu caracter personal este parte sau pentru luarea unor măsuri înaintea încheierii contractului, la cererea acestuia; b) îndeplinirea unei obligații care îi revine operatorului conform legii; c) protejarea vieții, integrității fizice sau a sănătății subiectului datelor cu caracter personal; d) executarea sarcinilor de interes public sau care rezultă din exercitarea prerogativelor de autoritate publică cu care este învestit operatorul sau terțul căruia îi sînt dezvăluite datele cu caracter personal; e) realizarea unui interes legitim al operatorului sau al terțului căruia îi sînt dezvăluite datele cu caracter personal, cu condiția ca acest interes să nu prejudicieze interesele sau drepturile și libertățile fundamentale ale subiectului datelor cu caracter personal; e1) efectuarea auditului public extern; f) scopuri statistice, de cercetare istorică sau științifică, cu condiția ca datele cu caracter personal să rămînă anonime pe toată durata prelucrării; g) schimbul de date în condițiile legislației în vigoare cu privire la schimbul de date și interoperabilitate."

36. Art. 19 alin. (1) al Legii nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal :
„Controlul asupra conformităţi prelucrării datelor cu caracter personal cu cerinţele prezentei legi se efectuează de către Centrul Naţional pentru Protecţia Datelor cu Caracter Personal, care acţionează în condiţii de imparţialitate şi independenţă."

37. Art. 27 alin. (1) al Legii nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal :

„Subiectul datelor cu caracter personal care consideră că prelucrarea datelor sale nu este conformă cu cerinţele prezentei legi poate înainta Centrului o plîngere în termen de 30 de zile din momentul depistării încălcării, cu realizarea în prealabil, după caz, a drepturilor prevăzute la art.12, 13, 14, 16 şi 17. În cazul în care subiectul datelor cu caracter personal omite realizarea drepturilor sale, precum şi alte aspecte importante legate de prezentarea probelor relevante, Centrul îl informează despre acest fapt în termen de 30 de zile de la data primirii plângerii."

38. Art. 27 alin. (2), (2^1) al Legii nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal :

„(2) În procesul soluţionării plîngerii, Centrul poate audia subiectul datelor cu caracter personal, operatorul şi, dacă este cazul, persoana împuternicită de către operator şi martorii, de asemenea poate dispune efectuarea unei cercetări la faţa locului.

(2^1) Termenul de examinare şi soluţionare a plângerii înaintate cu respectarea alin.(1) este de 3 luni, cu posibilitatea prelungirii justificate a acestuia la fiecare 30 de zile, în funcţie de complexitatea cauzei, volumul de informaţii ce urmează a fi obţinute şi analizate, comportamentul participanţilor vizaţi, conduita autorităţilor relevante şi importanţa procedurii administrative pentru partea interesată, dar nu mai mult de 6 luni. După obţinerea tuturor informaţiilor şi analiza acestora, Centrul finalizează examinarea şi soluţionarea plângerii în cel mult 30 de zile. Dacă obiectul plângerii excedează domeniul de aplicare a prezentei legi, plângerea nu se examinează, fapt despre care se informează subiectul datelor cu caracter personal. Asigurarea respectării termenului de examinare şi soluţionare a plângerilor este pusă în sarcina personalului Centrului, iar controlul asupra respectării termenului este pus în sarcina şefilor subdiviziunilor Centrului. Centrul informează subiectul datelor cu caracter personal cu privire la progresele în examinarea şi soluţionarea plângerii în cazul prelungirii termenului de examinare şi soluţionare a plângerii sau la cererea acestuia."

39. Art. 27 alin. (3), (3^1), (5) al Legii nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal :

„(3) În urma examinării plângerii, Centrul emite o decizie motivată prin care constată lipsa încălcării sau încălcarea legislaţiei în domeniul protecţiei datelor cu caracter personal, cu dispunerea, după caz, a suspendării, încetării operaţiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal, rectificării, blocării sau distrugerii datelor neveridice ori obţinute ilicit. În cazul lipsei sau insuficienţei probelor ce ar demonstra încălcarea, Centrul constată, prin decizie motivată, lipsa încălcării. Decizia privind constatarea încălcării legislaţiei în domeniul protecţiei datelor cu caracter personal şi probele acumulate servesc drept temei pentru întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenţie, în condiţiile Codului contravenţional al Republicii Moldova. Dacă este cazul, instrucţiunile din decizie se includ în planul de remediere a contravenţiei.

(31) Decizia se emite de către directorul Centrului, de către directorul adjunct şi personalul abilitat cu funcţii de control ai Centrului, în conformitate cu competenţele atribuite prin ordinul directorului. Decizia se comunică persoanelor vizate în termen de 10 zile lucrătoare de la data emiterii, prin orice mijloc care să confirme recepţionarea acesteia.

(5) Operatorul, persoana împuternicită de către acesta sau subiectul datelor cu caracter personal pot contesta acţiunile, inacţiunile şi decizia Centrului direct în instanţa de judecată, în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile."

Admisibilitatea acțiunii:

40. Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.
41. Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.
42. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește: acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.
43. Dispozițiile legale citate enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ:
    I. prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului ;
    II. competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;

III. respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;
IV. respectarea procedurii prealabile;
V. respectarea termenului de înaintare a acțiunii;
VI. prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

44. Din acțiunea depusă rezultă că reclamantul solicită anularea actelor administrative nr. 02/I-06/G-1988/25/1767 din 29 mai 2025 şi nr. 04-14/2211 din 17 iunie 2025, precum şi obligarea CNPDCP să examineze plângerea depusă de către reclamant cu emiterea unei decizii de constatare a încălcării legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal.
45. Din conținutul răspunsurilor nr. 02/I-06/G-1988/25/1767 din 29 mai 2025 şi nr. 04-14/2211 din 17 iunie 2025 rezultă că prin acestea nu au fost admise solicitările reclamantului, prin urmare au caracter defavorabil lui.
46. Prin urmare, acțiunea în contencios administrativ este admisibilă în baza temeiului prevăzut de art.207 alin.(2) lit.e) Cod administrativ.
47. Competenţa pentru examinarea prezentei cereri, în conformitate cu prevederile art.191 alin. (1) şi art. 196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chişinău (sediul Rîşcani), acţiunea fiind depusă cu respectarea dispoziţiilor legale menţionate.
48. În conformitate cu art.208 alin.(1) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, pînă la înaintarea acţiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.
49. Potrivit art.209 alin.(1) Cod administrativ acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluţionarea în termen se aplică corespunzător.
50. Cu privire la condiția respectării procedurii prealabile, instanța de judecată reține că potrivit art. 27 alin. (5) din Legea nr. 133/2011, acțiunile, inacțiunile și deciziile Centrului pot fi contestate direct în instanța de judecată, în conformitate cu Codul administrativ, fără respectarea procedurii prealabile.
51. La 04 iulie 2025 reclamantul a depus o cerere prealabilă în adresa CNPDCP (f.d. administrativ 38-44). Prin răspunsul nr. 04-14/2211 din 17 iulie 2025, cererea a fost respinsă ca neîntemeiată, fiind indicat că orice act administrativ emis de CNPDCP este cu drept de atac în termen de 30 de zile la Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani. în acest context, s-a recomandat reclamantului să se adreseze în instanța de contencios administrativ (f.d. administrativ 76).
52. În acest context, instanța subliniază că autoritatea a examinat cererea din 4 iulie 2025 în fond și a indicat expres posibilitatea contestării în instanța de judecată, inclusiv termenul și instanța competentă.

53. Prin urmare, conduita autorității a fost de natură să confirme reclamantului posibilitatea exercitării căii judiciare de atac în condițiile comunicate prin răspunsul respectiv. Or, potrivit art. 16 alin. (2) din Codul administrativ, în cazul în care informația privind exercitarea căilor de atac lipsește din actul administrativ individual sau este indicată incorect, cererea prealabilă poate fi depusă în termen de un an de la comunicarea ori notificarea actului administrativ sau a respingerii petiției.
54. Acțiunea a fost depusă în instanță la data de 19 august 2025, fiind respectat termenul de depunere a acțiunii (f.d. 4).
55. Drept consecinţă a celor constatate, instanţa de judecata reţine că acţiunea este depusă cu respectarea competenţei materiale şi jurisdicţionale, în termenul prevăzut de lege, astfel acţiunea este admisibilă.

Fondul acţiunii :

56. Din actele cauzei rezultă că la 2 mai 2024 executorul judecătoresc Guțu Svetlana a efectuat operațiuni de accesare a informațiilor referitoare la Vasile Gociu din Registrul bunurilor imobile. Aceste operațiuni au generat ulterior un diferend între persoanele menționate privind legalitatea prelucrării datelor cu caracter personal.
57. La 16 decembrie 2024, Vasile Gociu a depus la CNPDCP plângerea nr. G-5387/24, solicitând verificarea legalității operațiunilor de accesare a datelor efectuate de executorul judecătoresc la 2 mai 2024.
58. La 23 decembrie 2024 CNPDCP a inițiat procedura de control nr. 303 în legătură cu plângerea menționată.
59. La 10 martie 2025, Vasile Gociu și executorul judecătoresc Svetlana Guțu au încheiat o tranzacție de împăcare, în vederea soluționării amiabile a diferendului privind accesarea, prelucrarea și diseminarea datelor cu caracter personal (f.d. administrativ 24-27).
60. În preambulul tranzacției, părțile au făcut referire la disputa extrajudiciară și la faptele invocate în plângerea nr. G-5387/24 din 16 decembrie 2024, precum și în completările acesteia (f.d. administrativ 24-27).
61. Prin tranzacție, părțile au convenit asupra unor obligații referitoare la încetarea accesărilor neautorizate, distrugerea informațiilor obținute în asemenea condiții și achitarea către reclamant a sumei de 6 000 lei pentru soluționarea diferendului. Totodată, pct. 3.1 lit. d) din tranzacție cuprinde declarația părților potrivit căreia acestea nu au și nu vor avea pretenții reciproce după semnarea convenției (f.d. administrativ 24-27).
62. La 11 martie 2025, Vasile Gociu a solicitat Centrului retragerea plângerii nr. G-5387/24 și încetarea procedurii administrative corespunzătoare, invocând încheierea tranzacției de împăcare.
63. Potrivit susținerilor reclamantului, la 14 martie 2025 acesta a luat cunoștință despre accesarea datelor sale cu caracter personal din 24 decembrie 2024 de către executorul judecătoresc Guțu Svetlana, în urma comunicării informațiilor de către instituția

cadastrală. Acest fapt rezultă din scrisoarea IP „Cadastrul bunurilor imobile” din 13 martie 2025 (f.d. administrativ 5-7).

64. La 5 mai 2025, reclamantul a adresat Centrului o nouă plângere, înregistrată cu nr.G-1988/25, solicitând verificarea legalității accesării datelor sale cu caracter personal la 24 decembrie 2024 (f.d. administrativ 1-4).

65. Or, după cum invocă reclamantul la 24 decembrie 2024, executorul judecătoresc Svetlana Guțu a efectuat o altă operațiune de accesare a informațiilor privind reclamantul din Registrul bunurilor imobile. Anume legalitatea acestei operațiuni a constituit obiectul plângerii înregistrată cu nr.G-1988/25.

66. La 29 mai 2025, prin răspunsul nr. 02/1-06/G-1988/25/1767, autoritatea pârâtă a refuzat inițierea controlului solicitat (f.d. administrativ 29). În motivarea refuzului, CNPDCP a făcut referire la diferendul anterior dintre reclamant și executorul judecătoresc, la tranzacția de împăcare din 10 martie 2025 și la retragerea plângerii inițiale.

67. La fel, s-a invocat caracterul obligatoriu al tranzacției, clauza privind inexistența pretențiilor reciproce și retragerea plângerii inițiale, apreciind că aceste împrejurări justificau refuzul de inițiere a unui nou control.

68. La 04 iulie 2025 reclamantul a depus o cerere prealabilă în adresa CNPDCP (f.d. administrativ 38-44).

69. Prin răspunsul nr. 04-14/2211 din 17 iulie 2025, cererea a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. administrativ 76).

70. Instanța stabilește că obiectul principal al controlului judecătoresc îl constituie legalitatea răspunsului nr. 02/1-06/G-1988/25/1767 din 29 mai 2025, prin care CNPDCP a refuzat inițierea controlului solicitat prin plângerea reclamantului din 5 mai 2025.

71. Examinând argumentele participanților în raport cu înscrisurile prezentate, instanța constată că divergența determinantă dintre părți privește întinderea efectelor tranzacției de împăcare din 10 martie 2025 asupra operațiunii de accesare a datelor reclamantului din 24 decembrie 2024.

72. Reclamantul susține că această operațiune constituie o faptă distinctă, necunoscută la momentul încheierii tranzacției, în timp ce autoritatea pârâtă consideră că ea se înscrie în contextul diferendului anterior, soluționat amiabil între reclamant și executorul judecătoresc.

73. Din succesiunea cronologică a evenimentelor rezultă că plângerea nr. G-5387/24 a fost depusă la 16 decembrie 2024, în legătură cu operațiunile de accesare a datelor efectuate la 2 mai 2024, în timp ce operațiunea contestată prin plângerea ulterioară a avut loc la 24 decembrie 2024.

74. Așadar, operațiunea din 24 decembrie 2024 este ulterioară depunerii plângerii inițiale. Această împrejurare nu exclude posibilitatea includerii sale în completările ulterioare ale plângerii sau în negocierile dintre părți, însă impune identificarea unor elemente concrete care să confirme o asemenea includere.

75. Instanța constată că tranzacția din 10 martie 2025 identifică, în preambulul său, diferendul dintre reclamant și executorul judecătoresc prin referire la faptele invocate în plângerea nr. G-5387/24 din 16 decembrie 2024 și în completările acesteia.
76. Prin urmare, chiar părțile convenției au utilizat un reper determinat pentru individualizarea diferendului soluționat, raportându-se la o procedură administrativă concretă și la faptele care au constituit obiectul acesteia.
77. Instanța observă că tranzacția nu individualizează expres accesarea din 24 decembrie 2024, nu indică această dată și nu conține o descriere distinctă a operațiunii respective.
78. În același timp, pct. 3.1 lit. d) din tranzacție cuprinde o formulare generală privind inexistența pretențiilor reciproce după semnarea convenției. Instanța consideră că această clauză nu poate fi interpretată izolat de celelalte prevederi ale tranzacției. Întinderea efectelor sale trebuie stabilită prin raportare la obiectul diferendului identificat de semnatari și la împrejurările în care a fost încheiată convenția.
79. O interpretare contrară ar conduce la atribuirea automată a unor efecte nelimitate unei clauze generale, fără verificarea faptelor și raporturilor juridice asupra cărora părțile au convenit efectiv să tranzacționeze.
80. Instanța nu exclude posibilitatea ca o tranzacție să cuprindă și pretenții referitoare la operațiuni care nu sunt individualizate separat, atunci când din conținutul convenției și din circumstanțele încheierii sale rezultă că acestea au fost incluse în obiectul acordului.
81. Totuși, o asemenea concluzie trebuie să fie rezultatul interpretării convenției și al aprecierii circumstanțelor concrete, iar nu o consecință automată a identității persoanelor implicate sau a legăturii dintre operațiunile de prelucrare.
82. În prezenta cauză, reclamantul a susținut că a aflat despre accesarea din 24 decembrie 2024 abia la 14 martie 2025, ulterior încheierii tranzacției.
83. Această susținere constituia o împrejurare determinantă pentru stabilirea întinderii diferendului soluționat amiabil. Dacă operațiunea respectivă nu era cunoscută reclamantului la momentul semnării tranzacției, autoritatea trebuia să explice pe baza căror elemente considera că ea fusese totuși inclusă în obiectul convenției.
84. Instanța observă că autoritatea pârâtă nu a realizat o asemenea verificare în motivarea refuzului contestat. Autoritatea nu a identificat elemente concrete din tranzacție ori din materialele procedurii administrative anterioare care să demonstreze că operațiunea din 24 decembrie 2024 a constituit efectiv obiectul diferendului soluționat. În schimb, CNPDCP a acordat o importanță determinantă legăturii dintre operațiunile de accesare și clauzei generale privind inexistența pretențiilor reciproce. Or, legătura dintre două operațiuni nu este echivalentă cu identitatea obiectului plângerilor administrative formulate în privința acestora. Fiecare operațiune de accesare a datelor poate ridica probleme proprii privind scopul, temeiul juridic și condițiile în care a fost efectuată.
85. Instanța reține că această distincție este relevantă cu atât mai mult cu cât operațiunea din 24 decembrie 2024 a avut loc după depunerea plângerii inițiale, iar reclamantul a afirmat că a descoperit-o numai după încheierea tranzacției.

86. Totodată, retragerea plângerii nr. G-5387/24, solicitată la 11 martie 2025, trebuie raportată la obiectul procedurii administrative în cadrul căreia a fost formulată. Retragerea acelei plângeri nu demonstrează, prin ea însăși, renunțarea la examinarea unei operațiuni distincte care nu fusese identificată în obiectul procedurii anterioare.
87. Instanța consideră necesar să distingă și între efectele tranzacției asupra raporturilor juridice dintre semnatari și atribuțiile legale ale Centrului în materia supravegherii prelucrării datelor cu caracter personal.
88. Tranzacția din 10 martie 2025 a fost încheiată între reclamant și executorul judecătoresc. Centrul nu a fost parte la această convenție, iar competențele sale de supraveghere sunt stabilite prin lege, nu prin voința persoanelor care au încheiat tranzacția.
89. Prin urmare, chiar dacă tranzacția produce efecte obligatorii între semnatari, această împrejurare nu determină, în mod automat, încetarea ori limitarea competențelor legale ale autorității publice în raport cu orice operațiune de prelucrare invocată ulterior.
90. Instanța observă că Centrul a invocat art. 207 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ pentru a justifica refuzul examinării plângerii. Norma menționată reglementează condițiile de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, în cadrul controlului exercitat de instanța judecătorească.
91. Aplicarea acestei dispoziții presupune verificarea condițiilor prevăzute de norma procesuală, inclusiv a existenței unei soluționări judiciare anterioare în condițiile reglementate de lege.
92. În prezenta cauză, Centrul a invocat o tranzacție extrajudiciară încheiată între reclamant și executorul judecătoresc, nu o încheiere judecătorească de încetare a unui proces în condițiile art. 207 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ.
93. Instanța apreciază că norma referitoare la inadmisibilitatea acțiunii judiciare nu poate fi transpusă automat asupra procedurii administrative de examinare a unei plângeri în materia protecției datelor cu caracter personal.
94. CNPDCP avea obligația să identifice condițiile de examinare și eventualele impedimente procedurale prevăzute de legislația care reglementează activitatea sa, în special de Legea nr. 133/2011.
95. În aceeași ordine de idei, referirea la art. 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu înlătură obligația Centrului de a verifica natura și întinderea efectelor tranzacției invocate. Instanța conchide că autoritatea a atribuit tranzacției efecte juridice care nu rezultă, în mod suficient, din obiectul acesteia și din normele invocate pentru justificarea refuzului.
96. Instanța reține că, potrivit Legii nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal este autoritatea publică învestită cu atribuții de supraveghere a respectării legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal.
97. Articolul 27 din Legea nr. 133/2011 reglementează dreptul persoanei vizate de a sesiza Centrul în cazul în care consideră că prelucrarea datelor sale cu caracter personal nu corespunde cerințelor legale, precum și condițiile de examinare a unei asemenea plângeri.

98. Din aceste dispoziții rezultă că examinarea unei plângeri presupune verificarea circumstanțelor relevante și adoptarea unei soluții în limitele competenței conferite autorității prin lege. Existența dreptului de sesizare nu determină, prin ea însăși, obligația Centrului de a constata o încălcare, însă impune examinarea plângerii în conformitate cu cerințele procedurale și materiale aplicabile.

99. În prezenta cauză, plângerea reclamantului din 5 mai 2025 privea o operațiune determinată de accesare a datelor sale cu caracter personal, efectuată la 24 decembrie 2024. Reclamantul a solicitat verificarea legalității acestei operațiuni, susținând că ea nu constituise obiectul procedurii administrative anterioare și al tranzacției de împăcare din 10 martie 2025.

100. Prin răspunsul din 29 mai 2025, Centrul a refuzat inițierea controlului, considerând că diferendul fusese soluționat prin tranzacția de împăcare, iar accesarea reclamată avea legătură cu operațiunile de prelucrare anterioare.

101. Instanța constată că autoritatea a examinat plângerea sub aspectul existenței tranzacției, însă nu a stabilit în mod suficient dacă operațiunea din 24 decembrie 2024 era efectiv inclusă în obiectul diferendului soluționat prin această convenție.

102. Potrivit art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice cercetează starea de fapt din oficiu, stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate de expunerile participanților sau de cererile acestora privind administrarea probelor.

103. În aplicarea acestei dispoziții, Centrul avea obligația să examineze circumstanțele relevante pentru soluționarea plângerii, inclusiv obiectul concret al procedurii anterioare, conținutul tranzacției și raportul dintre operațiunea reclamată și faptele care au determinat încheierea convenției.

104. În aceste condiții, instanța constată că răspunsul nr. 02/1-06/G-1988/25/1767 din 29 mai 2025 nu este întemeiat pe o examinare suficientă a circumstanțelor relevante și nu justifică, prin normele invocate, refuzul inițierii controlului solicitat de reclamant. Deficiențele constatate afectează legalitatea soluției administrative, întrucât privesc chiar temeiul determinant al refuzului.

105. În consecință, instanța consideră întemeiată pretenția reclamantului privind anularea răspunsului Centrului din 29 mai 2025.

106. În consecință, anularea răspunsului contestat impune stabilirea consecințelor juridice necesare pentru restabilirea dreptului reclamantului la examinarea plângerii în condițiile legii. Remediul corespunzător constă în obligarea CNPDCP să reia procedura administrativă de examinare a plângerii din 5 mai 2025 de la etapa la care aceasta a fost întreruptă prin actul anulat.

107. Această obligație nu presupune reluarea procedurii administrative inițiate prin plângerea nr. G-5387/24 din 16 decembrie 2024 și nici repunerea în discuție, în mod automat, a efectelor tranzacției din 10 martie 2025.

108. Obligația stabilită de instanță privește exclusiv examinarea plângerii nr. G-1988/25 din 5 mai 2025, în raport cu obiectul acesteia și cu circumstanțele relevante pentru soluționarea sa.
109. La reluarea procedurii, CNPDCP urmează să examineze obiectul concret al sesizării, să aprecieze materialele relevante și să stabilească soluția administrativă corespunzătoare.
110. În acest scop, autoritatea va ține seama de distincția dintre operațiunile de prelucrare invocate în cele două plângeri, de conținutul tranzacției de împăcare și de necesitatea justificării oricărui impediment legal pe care l-ar considera incident.
111. În consecință, instanța consideră întemeiată pretenția privind obligarea Centrului să reia procedura administrativă de examinare a plângerii din 5 mai 2025 și să adopte soluția prevăzută de lege.
112. În ceea ce privește pretenția privind obligarea Centrului să constate încălcarea legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal, instanța menționează următoarele:
113. Stabilirea existenței unei încălcări presupune examinarea circumstanțelor concrete ale prelucrării, inclusiv a scopului accesării, a temeiului juridic invocat, a necesității operațiunii și a respectării cerințelor legale aplicabile.
114. Or, în prezenta cauză, CNPDCP nu a efectuat o examinare completă a acestor împrejurări în cadrul procedurii administrative inițiate prin plângerea din 5 mai 2025, întrucât a refuzat inițierea controlului.
115. Prin urmare, instanța constată că materialele cauzei permit verificarea legalității refuzului administrativ, însă nu justifică impunerea unei concluzii prestabilite privind existența încălcării legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal.
116. Instanța subliniază că exercitarea controlului judecătoresc asupra activității administrative nu presupune substituirea autorității competente în efectuarea verificărilor care îi revin potrivit legii.
117. În lipsa unei examinări administrative complete, obligarea CNPDCP la emiterea unei decizii de constatare a încălcării ar însemna anticiparea rezultatului procedurii administrative și înlăturarea competenței autorității de a stabili situația de fapt și de a aplica normele materiale incidente.
118. Instanța consideră că protecția drepturilor reclamantului este asigurată, în circumstanțele cauzei, prin anularea refuzului nelegal și obligarea CNPDCP la reluarea procedurii administrative.
119. Această soluție permite examinarea efectivă a plângerii, fără a prejudeca legalitatea operațiunii contestate și fără a impune autorității adoptarea unei concluzii care nu rezultă dintr-o verificare administrativă completă.
120. În consecință, instanța respinge ca neîntemeiată pretenția privind obligarea CNPDCP să emită o decizie de constatare a încălcării legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal.

121. Având în vedere admiterea pretențiilor privind anularea răspunsului contestat și obligarea CNPDCP la reluarea procedurii administrative, instanța consideră justificată compensarea taxei de timbru suportate de reclamant.
122. În consecință, instanța dispune încasarea de la Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal în beneficiul lui Vasile Gociu a taxei de timbru în mărime de 200 lei.
123. în conformitate cu art. art. 219, 224, art. 232 Cod administrativ, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Acțiunea în contencios administrativ înaintată de Gociu Vasile împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, terț executorul judecătoresc Guțu Svetlana cu privire la anularea răspunsului și obligarea reexaminării plângerii, se admite parțial.

Se anulează răspunsul Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr. 02/1-06/G-1988/25/1767 din 29 mai 2025, prin care s-a refuzat inițierea controlului privind pretinsa încălcare a legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal invocată în plângerea reclamantului din 05 mai 2025.

Se obligă Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal să reia procedura administrativă de examinare a plângerii reclamantului din 05 mai 2025 de la etapa la care aceasta a fost întreruptă prin actul anulat și să adopte soluția prevăzută de Legea nr. 133/2011, cu respectarea considerentelor prezentei hotărâri.

Se respinge capătul de cerere privind obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal să emită o decizie de constatare a încălcării legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal.

Se încasează de la Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal în beneficiul lui Gociu Vasile taxa de timbru în mărime de 200 lei.

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani).

Președintele ședinței,
Judecător Irina MAXIM